

El company En Rafel Galés i Ràfols honorat pel seu poble

per

E. SEGUI I POU

...Aquest metge de setanta anys, o més potser, que penosament s'arrafa a la barana per pujar l'escala en cerca de la cambra on un home sofreix, hi posa alguna cosa més que el miserable afany de guanyar-se la vida...

J. Aguadé i Miró: *Homenatge al metge vell*. "MONOGRAFIES MÈDIQUES" - Abril, 1927.

EL poble de Gelida té un metge de barba blanca i d'una història més blanca encara, teixida en quaranta cinc anys de sofrir per aconhortar, d'estudiar per a no endarrerir i de mirar alt per a no pedre's entre misèries.

Tots la coneixeu l'agror de la pràctica rural per a que jo hagi de glossar-la encara una vegada més. Tots el besllumen el neguit de qui, en ambient poc propici a l'estudi, es veu al caire del temut embrutiment i capiu l'esforç de voluntat que suposa, llavors, el triomf del llibre sobre el joc de cartes. Tots, en fi, us fareu càrrec de la grandesa, de l'abstracció conscient que, àdhuc amb perjudici immediat, no deixa considerar en els malalts més que graus de febre, prescindint dels graus de bondat i de solvència moral i econòmica.

I si us imagineu aquella actuació llarga i penosa, esforçada i científica, conscient i altruista, inseparablement junyida a un tracte social que és un prodigi de delicadesa i de bondat congènites, no us serà difícil veure la figura fina del nostre company En Rafel Galés, qui tot això encarna, auriolada d'un nimbe de noblesa i de venerabilitat que us obligarà a descobrir-vos.

I ara, amics lectors, un prec d'indulgència per a un cirurgià esdevingut reporter *per accidents*:

no us puc fer una biografia del nostre company per manca de traça en mi per a trair la seva modestia. Aquest home que no té un no per a ningú, l'ha tingut per a mi en aquest afer. I de quina faïssó més resoluta! Ni tan sols m'ha estat possible escamotejar-li un retrat.

Això, però, m'ha portat tot seguit al magí el record d'una munió de gravats i galerades de premsa on els prestigis fets de tinta d'impremta hi creixen com bolets. La ironia de la paradoxa m'ha fet somriure i estimar encara més el meu amic.

I creieu que n'hi ha de bones coses per a dir d'aquesta vida tan aprofitada! Voleu saber-ne una, baldament em serveixi de petita venjança? Quan, ara fa uns dos anys, nostre jove company el tocòleg En Jaume Dexeus obrí un curset d'ampliació d'estudis d'Obstetrícia, un dels matriculats era... el metge de Gelida, qui doblava amb bon escreix els anys del professor. Cada dia de lligó, feia el viatge del poble a la ciutat, alternava amicalment amb els companys joves, prenia notes i les reservava per a profit de les parteres gelidenques. Confesseu que això és gran. *Et sic ceteris*.

No us sorprendrà que un home així tingui un despatx utilitat amb una cura poc corrent, porti un